

kan zijn straffe blik niet verdragen, en zijne woorden begrijp ik niet, zijne redeneering gaat mijn verstand te boven. Ik meende een leerling te hebben en hij is mij de meester. Zulk kind is niet van menschen geboren, misschien wel ouder dan de schepping, — het vuur zelf kan hij bedwingen." De brave man zou er gek van worden, zoodanig trok hij het zich ter harte. Te midden de klas liep hij de school uit al roepend: „Vrienden, bedenk mijne schaamte, ik ben oud en een kind heeft mij bot gepraat. Als een ieder nu zeggen zal dat die kleine knaap boven mij is, wat moet ik antwoorden? Wat weet ik van de eerste letter waarover hij mij ondervroeg? Ik ben onwetend en dom als de ezel van Balaam, ik versta er noch begin noch einde van!" En Zaccheus heeft er waarlijk de zinnen bij verloren.

(Maantje Vincke had hier bijzonder zijn deun in, de anderen ook lachten inwendig, zonder geluid).

... Jezus mocht nu weer gansche dagen buiten ravotten, maar eerst miek hij allen weer gezond die hij vroeger gestraft had. Van toen af waagde ook niemand meer hem uit te dagen, vreezende verminkt te worden. In plaats van te straffen, genas hij nu zieken, blinden en gebrekelyken. Alzoo gebeurde 't eens dat ze aan 't spelen waren, jongens samen, boven op het platte dak van 't huizeke te Nazareth, als een kleine knaap beneden viel en dood bleef liggen. Zijn broertjes liepen huilend weg en aanstonds kwamen de ouders zien wat er weer voor een ongeluk gebeurd was. Zij zegden: „Gij hebt er hem afgestooten, leelijke deugniet!" Jezus zegde: „Ik deed het niet." Maar de vader en de moeder schreeuwden van langs om luider en bedreigden hem. Dan is Jezus naar beneden gekomen, bij den dooden knaap en heeft geroepen met luide stem: „Zeno, sta op en zeg mij: heb ik u er van gestooten?" En op den stond springt de knaap recht en spreekt: „Neen, heer, gij hebt er mij niet afgestooten, maar mij opgewekt!" Daar stonden nu allen verbaasd, de ouders vielen neer op den grond en dankten Jezus voor het mirakel.

(Hadden wij maar zulken makker bij ons, meent Maantje Vincke, we zouden er iets mede uitrichten! doch luisteren nu, er komt nog meer.)

... Jezus, hoe klein hij ook was, wilde niet met leugens gepaaid worden. Zekeren keer was hij er op uitgegaan om speelmakkers op te zoeken, en hij ontwaarde er een troep bij de bron samengekomen; toen hij naderde, verborgen zij zich voor hem. Aan de vrouwen die vóór hunne deur stonden, vroeg hij naar de kinderen. Zij beweerden van geen kinderen te weten. Daarop vroeg Jezus: „En deze ginder die in 't ovenbuur spelen? Wie zijn die?" De vrouwen antwoordden dat het jonge bokjes waren, en Jezus riep: „Komt er uit, bokjes, hier is uwe herder!" En zie, de kinderen waren in bokjes veranderd en kwamen naar buiten gehuppeld. Bij dit zicht stonden de vrouwen van de hand Gods geslagen, beefden van ontsteltenis, vielen op den grond en weenden. Toen zegde eene van hen: